

Democracy in the Colonial Period and the Early Evolution of the U.S. Electoral College from the First Four Presidential Elections

Akekalak Chaipumee*

Abstract

This article explores the complex historical development of democracy in the United States during its colonial period and the early evolution of the U.S. Electoral College as shaped through the nation's first four presidential elections. Beginning with the post-Revolutionary War period, the newly independent American colonies experienced significant political and economic challenges under the Articles of Confederation, leading to the drafting of the 1787 U.S. Constitution. The ensuing debates between Federalists and Anti-Federalists over governance structures and power distribution culminated in a system featuring an executive president, a novel concept at the time. The first part highlights how early democratic principles were influenced by the colonists' perception on the mixed constitution, often rooted in ancient Greek and Roman, and the cautious adaptation of British models. The second part of this article also examines how the Electoral College, originally designed to unify states and prevent factionalism, faced practical challenges and obstacles. These difficulties ultimately led to the 12th Amendment in 1803, which aimed to reform the Electoral College to better align with the emergent two-party system and ensure a more effective representation of the majority under the federalism and federal structure.

Keywords: U.S. Presidential elections; Democracy; Colonial period; Electoral College; Federalism

* Assistant Professor, Department of Political Science and Public Administration, Faculty of Social Science, Kasetsart University. Email: Akekalak.c@ku.th

** Received November 4, 2024; Revised November 12, 2024; Accepted November 13, 2024.

ประชาธิปไตยในสมัย อาณานิคมกับพัฒนาการยุค แรกของกลไกคณะผู้เลือกตั้ง สหรัฐฯ จากการเลือกตั้ง ประธานาธิบดี 4 ครั้งแรก

เอกลักษณ์ ไชยภูมิ*

บทคัดย่อ

บทความวิชาการชิ้นนี้สำรวจพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ที่ซับซ้อนของโมเดลประชาธิปไตยในสหรัฐฯ ในช่วงยุคอาณานิคมกับการพัฒนาต้นแบบของกลไกคณะผู้เลือกตั้งในการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ สี่ครั้งแรก โดยเริ่มจากช่วงหลังสงครามปฏิวัติ เมื่ออาณานิคมอเมริกาเพิ่งได้รับอิสรภาพ การเมืองและเศรษฐกิจในประเทศเผชิญกับความท้าทายอย่างมากภายใต้บทบัญญัติแห่งสมาพันธรัฐ ซึ่งนำไปสู่การร่างรัฐธรรมนูญ ค.ศ. 1787 การถกเถียงระหว่างฝ่ายสหพันธรัฐนิยมและฝ่ายต่อต้านสหพันธรัฐนำไปสู่การสร้างสถาบันประธานาธิบดี ซึ่งถือเป็นแนวคิดใหม่ในยุคนั้น โดยในส่วนแรกของบทความนี้เน้นว่าหลักการประชาธิปไตยในยุคแรกได้รับอิทธิพลจากแนวคิดเรื่องการปกครองแบบสมมติที่ได้รับอิทธิพลจากการปกครองยุคกรีกและโรมันโบราณ รวมถึงการดัดแปลงตัวแบบการปกครองของประเทศอย่างอังกฤษ ในส่วนที่สองนั้นบทความชิ้นนี้ยังสำรวจวิธีที่กลไกคณะผู้เลือกตั้งซึ่งออกแบบมาเพื่อลดความแตกแยกทางการเมืองต้องเผชิญกับความท้าทายและอุปสรรคในทางปฏิบัติ จนกระทั่งนำไปสู่การแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่ 12 ใน ค.ศ. 1803 เพื่อปรับปรุงกลไกคณะผู้เลือกตั้งในการเลือกตั้งประธานาธิบดีให้เข้ากับระบบการเมืองสองพรรคใหญ่และการสะท้อนเสียงส่วนใหญ่ภายใต้ความคิดแบบสหพันธรัฐนิยมและโครงสร้างทางการเมืองแบบสหพันธรัฐของสหรัฐฯ

คำสำคัญ: การเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ; ประชาธิปไตย; สมัยอาณานิคม; คณะผู้เลือกตั้ง; สหพันธรัฐนิยม

* ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำภาควิชารัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

Email: Akekalak@ku.th

** ได้รับบทความ 4 พฤศจิกายน 2567; แก้ไขปรับปรุง 12 พฤศจิกายน 2567; อนุมัติให้จัดพิมพ์ 13 พฤศจิกายน 2567

บทนำ

นับตั้งแต่บรรดาตินแดนอาณานิคมทั้ง 13 รัฐในอเมริกาได้รวมตัวกันทำสงครามเพื่ออิสรภาพจนกระทั่งประกาศเอกราชจากอังกฤษสำเร็จในปี ค.ศ. 1776 และได้สถาปนาประเทศสหรัฐอเมริกา (ซึ่งต่อจากนี้จะเรียกโดยย่อว่า ‘สหรัฐฯ’) ขึ้นหลังจากนั้น ช่วงเวลาว่า 13 ปีต่อจากนั้นกลับเป็นช่วงเวลาแห่งความโกลาหลและวิกฤตเศรษฐกิจจะระหว่างรัฐทั้ง 13 ที่มารวมตัวกันอย่างหลวม ๆ ภายใต้บทบัญญัติซึ่งอาจเทียบเคียงได้กับรัฐธรรมนูญ ณ เวลานั้นคือ Article of Confederation ซึ่งไม่ได้ระบุถึงการมีรัฐบาลกลาง (Federal Government) และโครงสร้างอำนาจที่จะมาทำหน้าที่ปกครองทั้ง 13 รัฐร่วมกัน จนเป็นเหตุให้เกิดวิกฤตการณ์ทางการเมือง วิกฤตเศรษฐกิจดังปรากฏผ่านเหตุการณ์กบฏเซอันโตงดัง จนกระทั่งลามไปถึงวิกฤตรัฐธรรมนูญในสหรัฐฯ ในครานั้นเองที่บรรดาบิดาผู้ก่อร่างสร้างประเทศสหรัฐฯ (American Founding Fathers) จึงได้จัดประชุมขึ้นที่เมืองฟิลาเฟียเพื่อที่จะร่วมกันหาฉันทามติในการร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ ซึ่งต่อมาจะปรากฏเป็นรัฐธรรมนูญฉบับ ค.ศ. 1787 ภายหลังจากการถกเถียงครั้งใหญ่ระหว่างผู้ร่างรัฐธรรมนูญ (American Framers) ซึ่งยึดถือหลักคิดตามวิถีแบบสหพันธรัฐนิยมหรือเฟเดอรัลลิสต์ (Federalism) กับพวกที่เป็นปฏิปักษ์ต่อแนวทางดังกล่าว (Anti-federalism) จนสุดท้ายลงมติว่าการประกาศใช้รัฐธรรมนูญพร้อมกับบทบัญญัติรับรองเสรีภาพด้วยร่างแก้ไขรัฐธรรมนูญ 10 มาตราแรก (the first 10 amendments) โดยที่ให้มีสถาบันทาง การเมืองของเอกบุคคละที่เรียกว่าประธานาธิบดี (President) ที่มีวาระจำกัดและมาจากการเลือกตั้งทางอ้อมในยุคแรกมาใช้อำนาจในทางบริหาร (executive power) และทำให้สหรัฐฯ นับเป็นชาติแรก ๆ ในโลกที่ทดลองให้มีประมุขของรัฐและประมุขของฝ่ายบริหารที่ไม่ได้มาจากการสืบราชสันตติวงศ์ตามแบบระบอบกษัตริย์ที่ยังคงพบเห็นได้มากในโลกศตวรรษที่ 18

โดยเหตุดังกล่าว สหรัฐฯ จึงจัดให้มีการเลือกตั้งประธานาธิบดีในทุก ๆ 4 ปี แม้การเลือกตั้งในยุคแรกจะยังไม่ปรากฏตามแบบวิธีที่ผู้คนคุ้นเคยในปัจจุบัน ยกตัวอย่างเช่น ก่อนที่จะมีการเสนอให้แก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่ 11 ใน ค.ศ. 1804 (และจะมีผลบังคับใช้ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีในปีเดียวกัน) ผู้ที่จะเข้ามาดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี คือบุคคลที่ได้คะแนนเสียงส่วนใหญ่ของคณะผู้เลือกตั้ง (electoral colleges) เป็นอันดับหนึ่งและอันดับสองจะได้รับเลือกให้ดำรงตำแหน่งเป็นประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีตามลำดับ หรือก่อนหน้าที่จะมีการแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่ 20 ในปี ค.ศ. 1933 ได้มีการเปลี่ยนแปลงวาระการดำรงตำแหน่งของประธานาธิบดีให้เริ่มต้นนับ ณ วันที่ 20 มกราคม ของปีถัดจากที่มีการเลือกตั้ง หรือการแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่ 22 (ค.ศ. 1947) ก็ยังมิได้มีการระบุที่ชัดเจนว่าวาระการดำรงตำแหน่งของประธานาธิบดีสหรัฐฯ จะมีได้ไม่เกิน 2 สมัยไม่ว่าจะติดกันหรือไม่ก็ตาม เป็นต้น ดังนั้นสถาบันประธานาธิบดีของสหรัฐฯ รวมถึงตัวกระบวนการเลือกตั้งและระบบเลือกตั้งจึงเต็มไปด้วยพลวัตรในรอบ 225 ปีที่ผ่านมา โดยมีการเลือกตั้งประธานาธิบดีไปแล้วทั้งสิ้น 59 ครั้ง ประกอบด้วยการเลือกตั้งในศตวรรษที่ 18 จำนวน 3 ครั้ง การเลือกตั้งประธานาธิบดีในศตวรรษที่ 19 และ 20

อีกจำนวนศตวรรษละ 25 ครั้ง และสุดท้ายคือการเลือกตั้งประธานาธิบดีในศตวรรษที่ 21 ที่มีการเลือกตั้งไปแล้ว 6 ครั้ง และล่าสุดในวันที่ 4 พฤศจิกายน ค.ศ. 2024 ที่จะถึงนี้ จะเป็นอีกวาระคติที่จะเกิดการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ วนมาบรรจบอีกครั้งหนึ่ง และถือเป็นเหตุการณ์ที่ผู้คนทั่วทั้งโลกต่างเฝ้าจับตามองเหตุการณ์การเลือกตั้งดังกล่าวที่กำลังจะเกิดขึ้น โดยเหตุที่สหรัฐฯ ถือว่ายังคงมีสถานะเป็นหนึ่งในประเทศมหาอำนาจของศตวรรษที่ 21 อันทำให้การเปลี่ยนแปลงผู้นำของสหรัฐฯ กระทบต่อแนวทางการดำเนินนโยบายที่มีใช้แค่เพียงนโยบายภายในประเทศของสหรัฐฯ อย่างเดียวเท่านั้น หากยังรวมถึงการต่างประเทศและการจัดวางดุลแห่งอำนาจในภูมิรัฐศาสตร์โลกร่วมสมัยในภูมิภาคต่าง ๆ อีกด้วย

แนวคิด “ประชาธิปไตย” ในความคิดทางการเมืองอเมริกาก่อนการร่างรัฐธรรมนูญ

ในแง่ของมโนทัศน์เรื่องประชาธิปไตยในสหรัฐฯ นั้น พบว่าก่อนหน้านี้ได้มีนักวิชาการด้านความคิดทางการเมืองอเมริกานจำนวนหนึ่งได้พยายามออกสำรวจมโนทัศน์เรื่องประชาธิปไตยในช่วงเวลาที่สหรัฐฯ ยังคงอยู่ภายใต้อาณานิคมของอังกฤษ เช่น ข้อเสนอของรอย เอ็น. ลอคเคน (Roy N. Lokken) ในบทความเรื่อง The Concept of Democracy in Colonial Political Thought (1959) ผลปรากฏว่าการออกค้นหาแนวคิดเรื่องประชาธิปไตยในสมัยอาณานิคมของเขาได้ถูกโต้แย้งเป็นอย่างมากจากนักวิชาการคนอื่น ๆ โดยเฉพาะจากข้อเสนอของชาร์ล เอ็ม. แอนดรูวส์ (Charles M. Andrews) (1938) ที่มองว่าการค้นหานักคิดประชาธิปไตยในความคิดทางการเมืองอเมริกันในสมัยอาณานิคมนั้นมีลักษณะเป็นข้อเสนอที่พยายามยึดยึดติดมโนทัศน์ในปัจจุบันไปย้อนมองความคิดในอดีต (presentism) โดยแอนดรูวส์ได้แย้งอย่างชัดเจนว่าแนวคิดเรื่องประชาธิปไตยในสหรัฐฯ ในขณะนั้นยังไม่เกิดขึ้น และไม่มีการต่อสู้ใด ๆ ของดินแดนอาณานิคมที่จะเรียกว่าเป็นการต่อสู้เพื่อประชาธิปไตยได้เลย ข้อถกเถียงที่กล่าวไปข้างต้นจึงเป็นตัวอย่างที่ดีของการศึกษาความคิดเรื่องประชาธิปไตยในสหรัฐฯ ว่าตกลงแล้วคนอเมริกันมีความเข้าใจหรือเรียกการปกครองของตนเองว่าเป็นระบอบประชาธิปไตยตั้งแต่เมื่อใดกันแน่ (ดู Palmer, 1953) ผลงานของนักประวัติศาสตร์ที่นิยมระบอบประชาธิปไตยในช่วงหลัง ๆ หลายชิ้นจะหันมาเห็นด้วยและยอมรับข้อเสนอของแอนดรูวส์มากขึ้น แต่ก็ไม่ได้เห็นด้วยไปทั้งหมด เช่นงานที่เชื่อว่าแม้จะยังไม่มีการใช้คำว่าประชาธิปไตยขึ้นในสมัยอาณานิคม แต่กระนั้นก็ได้แปลว่าไม่มีเมล็ดพันธุ์หรือหน่ออ่อนของความเป็นประชาธิปไตยในช่วงเวลาดังกล่าวนั้นอยู่บ้างเลย (Miller, 1933, pp. 171-172) ส่วนนักประวัติศาสตร์อีกกลุ่มหนึ่งกลับเลือกที่จะมองข้ามคำอธิบายของแอนดรูวส์และอธิบายว่าแนวคิดประชาธิปไตยได้เติบโตและงอกงามมาตั้งแต่ในช่วงอาณานิคมก่อนจะมีการต่อสู้เพื่ออิสรภาพแล้ว (Brown, 1955, pp. 57-58)

ส่วนประเด็นที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับตัวความคิดทางการเมืองแต่เป็นประเด็นเรื่องของ “คำ” และการใช้คำว่าประชาธิปไตย หรือ ‘democracy’ ตรง ๆ นั้นกลับดูเหมือนว่าข้อถกเถียงจะเบาว่า เนื่องจากนักวิชาการส่วนใหญ่เห็นตรงกันว่า คำว่าประชาธิปไตยที่พบในเวลานั้นไม่ว่าจะ

ปรากฏในงานเขียน แผ่นพับ สุนทรพจน์ หรือจดหมายส่วนตัวต่าง ๆ โดยส่วนใหญ่แล้วมักเป็นการใช้ประชาธิปไตยในแง่ลบ ซึ่งจุดนี้แสดงให้เห็นว่าความเข้าใจเกี่ยวกับคำว่าประชาธิปไตยของนักคิดในสมัยอาณานิคมส่วนใหญ่ยังคงได้รับอิทธิพลมาจากมโนทัศน์เรื่องประชาธิปไตยในแง่ลบของนักปรัชญาการเมืองในสมัยโบราณอย่างเพลโต อริสโตเติล หรือซิซิโร ไม่ว่าจะรับมาโดยตรง หรืออ่านโดยอ้อมผ่านงานของนักบุญอะควินัส มาคิอาเวลลี คาลแวง พูเพนดอล์ฟ มงเตสกีเออ หรือนักปรัชญาคนอื่น ๆ ก็ตาม

เหตุนี้ ประชาธิปไตยที่ชาวอาณานิคมรับรู้จึงมีเพียง 2 ประเภท คือ ประชาธิปไตยแบบไม่ผสมหรือประชาธิปไตยอย่างง่าย (unmixed or simple democracy) ที่มีต้นแบบมาจากประชาธิปไตยในสมัยโบราณของนคร-รัฐเอเธนส์ กับประเภทที่สอง คือ ประชาธิปไตยในฐานะองค์ประกอบหนึ่งของการปกครองแบบผสม (mixed constitution) ที่ประชาธิปไตยเป็นเพียงแขนงหนึ่งของการปกครองที่จะต้องมีการผสมผสานกับองค์ประกอบอื่น ๆ คือราชาธิปไตย และอภิชนาธิปไตย ซึ่งบางครั้งการปกครองแบบผสมนี้อาจปรากฏในรูปของมหาชนรัฐอภิชน (aristocratic commonwealth) ที่มีองค์ประกอบของอภิชนาธิปไตยและประชาธิปไตยเป็นองค์ประกอบหลัก (Lokken, 1959, pp. 570-571) ดังจะเห็นได้จากความคิดของบรรดานักคิดรายย่อย (minor thinkers) ในการเมืองอเมริกันต่อไปนี้

ตัวอย่างของการใช้คำว่าประชาธิปไตยในมิติแรกนั้น พบว่าในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 17 เกิดข้อกล่าวหาจากชาวอังกฤษซึ่งสะท้อนความหวาดระแวงว่า ชาวอาณานิคมแห่งรัฐแมสซาชูเซตส์กำลังพยายามสถาปนาระบอบประชาธิปไตยแบบบริสุทธิ์ (pure democracy) ขึ้นจากการที่พวกเขาได้ออกแบบกลไกในการเลือกผู้ว่าการมลรัฐโดยตรงขึ้น แม้ว่าการเลือกตั้งดังกล่าวจะเป็นไปตามกฎบัตร (Charter) ที่พระเจ้าชาร์ลที่ 1 แห่งอังกฤษพระราชทานมาให้ก็ตาม ซึ่งจุดนี้จอห์น คอตตัน (John Cotton) ผู้นำทางความคิดของกลุ่มเพียวรีตันในบอสตันได้ออกมาได้แย้งและอธิบายว่าจริง ๆ แล้วสิ่งที่ชาวอาณานิคมในมลรัฐแมสซาชูเซตส์พยายามออกแบบสถาบันการเมืองนั้นมีไชระบอบประชาธิปไตยแบบบริสุทธิ์ เพราะตราบิตที่การปกครองยังต้องอาศัยผู้ว่าการมลรัฐและรัฐสภาของมลรัฐ เมื่อนั้นการปกครองย่อมคงไว้ซึ่งความเป็นอภิชนาธิปไตยมากกว่าประชาธิปไตย แม้ว่าประชาชนจะเป็นผู้เลือกผู้ว่าการของพวกเขาเข้าไปเองโดยตรงก็ตาม (Hutchingson, 1936 cited in Lokken, 1959, p. 571)

ข้อถกเถียงและคำแก้ต่างของคอตตันทำให้เราเข้าใจได้เป็นอย่างดีว่าเหตุใดชาวอาณานิคมจึงไม่นิยมใช้หรืออ้างถึงคำว่าประชาธิปไตยในงานเขียนของพวกเขาเลย ทั้งนี้เพราะคำดังกล่าวสะท้อนถึงระบอบการปกครองที่เป็นสิ่งไม่พึงประสงค์หรือประชาธิปไตยแบบบริสุทธิ์ซึ่งในอีกด้านหนึ่งย่อมช่วยให้เราเข้าใจการใช้คำว่าประชาธิปไตยในมิติที่สองของบรรดานักคิดในสมัยอาณานิคม นั่นคือประชาธิปไตยในฐานะองค์ประกอบหนึ่งของการปกครองแบบผสม โดยเราจะเห็นวิธีคิดเช่นนี้มากมาย เช่น คำอธิบายของฟรานซิส รอร์วล์ (Francis Rawle) พ่อค้าวานิชและนักการเมืองชาวฟิลาเดเฟีย ซึ่งได้เตือนว่าประชาธิปไตยที่ไม่ผสมอาจกลับกลายเป็นการปกครอง

ของฝูงชนหรือชนาธิปไตย (ochlocracy) ได้ในที่สุด เพราะทั้งประชาธิปไตยและอภิชนาธิปไตยสำหรับรอร์แล้วต่างก็เป็นรูปแบบการปกครองที่หมิ่นเหม่ต่อความสับสนอลหม่านและไม่คงทนถาวรใด ๆ ความคิดดังกล่าวของรอร์ลสอดคล้องกับแซมมวล วิลลาร์ด (Samuel Willard) นักบวชแห่งเซาท์เซ็กซ์ ซึ่งต่อมาจะเป็นรักษาการอธิการบดีของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ผู้ซึ่งเชื่อว่าระบอบประชาธิปไตยแบบไม่ผสมจะกลับกลายเป็นอนาธิปไตย (anarchy) เช่นเดียวกันกับการที่ราชาธิปไตยแบบไม่ผสมก็จะกลับกลายเป็นทรราชย์ในที่สุด ดังนั้นสำหรับวิลลาร์ดแล้ว เขามองว่าไม่มีรูปแบบการปกครองแบบบริสุทธิ์ใดจะเป็นรูปแบบการปกครองที่ดีที่สุดแก่ทุกสังคมได้ แต่การปกครองที่ดีที่สุดจะต้องอาศัยความสุรอบคอบ (prudence) และการคำนึงถึงปัจจัยในเชิงกละเทศะ และความเป็นไปได้ในการบรรลุเป้าหมาย และความสุขของผู้คนที่เป็นองค์รวมทั้งหมดในที่แห่งนั้นอย่างชาญฉลาด ซึ่งองค์ประกอบที่ว่ำนั้นมีสามส่วนคือ ราชาธิปไตย อภิชนาธิปไตย และประชาธิปไตย ที่ซึ่งจะต้องรักษาทันระที่เชื่อมโยงองค์ประกอบเหล่านี้เอาไว้ เพื่อที่จะทำให้ไม่มีองค์ประกอบใดกลับกลายเป็นทรราชย์ หรืออนาธิปไตยอย่างใดอย่างหนึ่งที่ตั้งาก็เป็นเป้าหมายที่เลวของการปกครอง และเป็นความทุกขระทมของผู้อยู่ใต้ปกครองของรูปแบบการปกครองดังกล่าวทั้งสิ้น (Rawle, 1726, pp. 24-25 cited in Lokken, 1959, p. 572)

ส่วนเจมส์ เบิร์ก (James Burgh) นักคิดสำนักวิกรมมองว่าประชาธิปไตยแบบไม่ผสมจัดเป็นการปกครองของพวกอินเดียนแดงกับกลุ่มคนที่ยังคงอาศัยแบบบรรพกาลและไม่ได้รับรู้ความเจริญแล้วเท่านั้น เพราะประชาธิปไตยแบบไม่ผสมจะเป็นไปได้ก็แต่เพียงในนคร-รัฐขนาดเล็ก ๆ เท่านั้น (Burgh, 1775, p. 5 cited in Lokken, 1959, p. 572) ในขณะที่เจมส์ โอทิส (James Otis) จะมองประชาธิปไตยแบบบริสุทธิ์ว่าเป็นการปกครองที่ทุกคนปกครองทุกคน (a government of all over all) แต่ก็เห็นเช่นเดียวกับเบิร์ก เพราะโอทิสยังคงเชื่อว่าประชาธิปไตยเป็นรูปแบบการปกครองที่เป็นไปไม่ได้ในสังคมที่มีจำนวนประชากรมาก เพราะยิ่งประชากรมีจำนวนมากขึ้นเท่าใด โอกาสที่การปกครองแบบบริสุทธิ์จะเป็นไปได้ก็ยิ่งมีน้อยลงเท่านั้น ด้วยเหตุนี้การปกครองในอุดมคติสำหรับโอทิสจึงเป็นการปกครองที่ผสมผสานทั้งองค์ประกอบแบบราชาธิปไตย อภิชนาธิปไตย และประชาธิปไตยเข้าไว้ด้วยกัน เพื่อที่จะสร้างความกลมกลืนภายในการปกครองที่หลายฝ่ายถวิลหา และเป็นการปกครองที่เข้าใกล้กับความคิดเรื่องความสมบูรณ์แบบการปกครองที่เป็นไปได้จริงในทางปฏิบัติมากที่สุด (Otis, 1766, pp. 17, 20 cited in Lokken, 1959, p. 572)

ด้วยเหตุนี้ จึงไม่แปลกอีกเช่นกันที่นักคิดในดินแดนอาณานิคมส่วนใหญ่ จะมองการปกครองของอังกฤษในขณะนั้นว่าเป็นการปกครองแบบผสมในอุดมคติ (ideal mixed government) และเป็นตัวแบบที่พวกเขายึดถือเป็นแบบอย่างในการจัดวางตำแหน่งแห่งที่และออกแบบกลไกการทำงานของสถาบันทางการเมืองในมลรัฐต่าง ๆ วิธีคิดดังกล่าวแสดงออกอย่างชัดเจน เช่นในกรณีของจอห์น ไวส์ (John Wise) นักบวชและนักทฤษฎีการเมืองคนสำคัญของอเมริกาในช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 18 ได้ตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับการปกครองแบบผสมไว้ว่าเป็นการปกครองที่เป็นธรรมที่สุดในโลกเท่าที่จะเป็นไปได้ เพราะมีทั้งองค์ประกอบที่มีสถานะเหมือนสถาบันกษัตริย์ที่

ถูกจัดวางอย่างลงตัวโดยมีประชาธิปไตยอันสูงส่ง (noble democracy) คอยทำหน้าที่เป็นฐาน โดยไว้อย่างดีต่อการปกครองของอังกฤษในฐานะที่เป็นหนึ่งในสามตัวอย่างของการปกครองที่มีลักษณะเป็นการปกครองอันสูงส่ง (noble government) (Wise, 1958, pp. 50, 95 cited in Lokken, 1959, p. 574) ทั้งนี้ การยกย่องและมองการปกครองแบบผสมของอังกฤษในฐานะการปกครองที่เป็นต้นแบบให้แก่ดินแดนอาณานิคมนี้ยังคงดำเนินเรื่อยมาจนกระทั่งถึงช่วงปลายของยุคอาณานิคม ดังจะเห็นได้จากงานเขียนของเบนจามิน เชิร์ช (Benjamin Church) ว่า “ข้าพเจ้าสักการะการปกครองของอังกฤษประดุจดังรูปเคารพที่มีปาม” (Niles, 1876, p. 36 cited in Lokken, 1959, p. 574) ซึ่งคำพูดของเชิร์ชนี้ช่วยสะท้อนให้เห็นถึงความคิดของคนอเมริกันในศตวรรษที่ 17-18 ที่มีต่อการปกครองแบบผสมในช่วงเวลาก่อนที่จะมีสงครามปฏิวัติเพื่อประกาศอิสรภาพในดินแดนอาณานิคมอเมริกาได้เป็นอย่างดี

ชาวอาณานิคมอเมริกาไม่เพียงยกย่องและมองการปกครองแบบผสมของอังกฤษในฐานะต้นแบบของการปกครองที่พึงปรารถนาเท่านั้น แต่พวกเขายังเชื่อว่าการปกครองในดินแดนอาณานิคมของพวกเขาเองนั้นเป็นการปกครองที่ลอกเลียนแบบมาจากการปกครองของอังกฤษอีกด้วย โดยมีผู้ว่าการรัฐเปรียบเสมือนสถาบันกษัตริย์ของอังกฤษ ส่วนสภาสูงของมลรัฐ (Council) ก็เทียบได้กับสภาขุนนาง และสภาล่าง (assembly) เทียบได้กับสภาสามัญของอังกฤษ (Niles, 1876, p. 21 cited in Lokken, 1959, p. 574) โดยลักษณะการแห่งการลอกเลียนแบบประเทศแม่ที่ว่านี้ยังคงดำเนินต่อไปแม้จนกระทั่งเกิดการประหารชีวิตพระเจ้าชาร์ลที่ 1 ในสงครามกลางเมืองระหว่างสถาบันพระมหากษัตริย์กับรัฐสภาอังกฤษที่ลงเอยด้วยการเปลี่ยนแปลงไปเป็นระบอบสาธารณรัฐแล้วก็ตาม ดังจะเห็นได้จากการที่รัฐบาลของมลรัฐนิวอิงแลนด์ ยังคงมองว่าตนเป็นรัฐจักรภพน้อย (little commonwealth) ที่มีรัฐจักรภพพิริแดน (Puritan commonwealth) ของอังกฤษเป็นต้นแบบของการปกครองแบบผสมที่ไร้กษัตริย์ (mixed constitution minus the king) ดังจะเห็นได้จากคำอธิบายของเอดเวิร์ด จอห์นสัน (Edward Johnson) ว่า “อำนาจสูงสุดของรัฐจักรภพน้อยแห่งนี้ประกอบด้วยการผสมผสานระหว่างองค์ประกอบที่เป็นอภิชนาธิปไตยและองค์ประกอบที่เป็นประชาธิปไตยของตำแหน่งต่าง ๆ ที่ได้รับการคัดเลือกผ่านการเลือกตั้งด้วยเสียงข้างมากของเสรีชนทั่วทั้งดินแดน และตำแหน่งรองลงมาที่คัดเลือกโดยเมืองต่าง ๆ” (Jameson, 1910, pp. 140-141) คำกล่าวข้างต้นจึงแสดงให้เห็นถึงความคิดโดยทั่วไปที่ชาวอาณานิคมนั้นมีต่อรูปแบบการปกครองทั้งของอังกฤษ และของตัวพวกเขาเองตั้งแต่ช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 17 จนถึงครั้งแรกของศตวรรษที่ 18 ได้เป็นอย่างดี

ควรบันทึกไว้ด้วยเช่นกันว่าการลอกเลียนแบบระบอบการปกครองที่วางอยู่บนสมมติฐานของ 3 ฝ่ายของอังกฤษจากดินแดนอาณานิคมย่อมได้รับผลกระทบคู่ขนานตามไปด้วยเช่นกันในยามที่อังกฤษเริ่มมีการปรับลดพระราชอำนาจของพระมหากษัตริย์และกระแสที่เรียกร้องให้มีการเพิ่มอำนาจให้แก่ฝ่ายรัฐสภาและการก้าวขึ้นมามีบทบาทนำของพรรคควินในรัฐสภา สิ่งนี้สะท้อนให้เห็นผ่านข้อเรียกร้องให้เพิ่มอำนาจสภาของมลรัฐในดินแดนอาณานิคมด้วยเหตุผลเดียวกันกับ

ที่พรรควิกอ้างว่าตนเป็นตัวแทนของสามัญชนแห่งอังกฤษ ในทำนองเดียวกันสมาชิกรัฐสภาของมลรัฐในดินแดนอาณานิคมต่างก็อ้างว่าตนเองเป็นตัวแทนผลประโยชน์ของสามัญชนในดินแดนอาณานิคม (colonial commonalty) อันประกอบไปด้วย ชาวนา ช่างฝีมือ และบรรดาพ่อค้าชาวนิชเชนเดียวกัน เช่น การอภิปรายในสภาของมลรัฐนอร์ทแคโรไลนาว่าสภาของมลรัฐมีหน้าที่เสมือนหนึ่ง “ตา หู และปากให้แก่สามัญชน” (Borden, 1927, p. 69 cited in Lokken, 1959, p. 576) ซึ่งความคิดดังกล่าวถูกตั้งข้อสังเกตจากคนร่วมสมัยว่าได้รับอิทธิพลมาจากรัฐสภาอังกฤษในปี ค.ศ. 1641 และมีจุดประสงค์ที่ต้องการจัดตั้งการปกครองตามแนวคิดสาธารณรัฐนิยมตามอุดมการณ์ของพวกเขาเพื่อยุติดินอันเป็นที่มาของการกล่าวโจมตีความพยายามดังกล่าวในดินแดนอาณานิคมว่าเป็นความพยายามในการจัดตั้งระบอบประชาธิปไตยหรือการสนับสนุนนโยบายที่โน้มเอียงไปในแนวทางประชาธิปไตย ดังจะเห็นได้จากคำเตือนที่ว่า “จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการถ่วงดุลความมั่งคั่งไม่รู้จักพอของประชาธิปไตย ด้วยการลดอำนาจของสภาในปัจจุบันที่มีมากเกินไปเสียแล้ว” (Lokken, 1959, p. 577)

ด้วยเหตุนี้ สมมติฐานของนักวิชาการจำนวนหนึ่งที่ว่ามีความเกี่ยวข้องกับประชาธิปไตยในดินแดนอาณานิคมก่อนการปฏิวัติเพื่อประกาศอิสรภาพในอเมริกาจึงเป็นความจริงในความหมายที่ว่า ประชาธิปไตยคือองค์ประกอบหนึ่งที่แสดงออกผ่านกลไกรัฐสภาของมลรัฐซึ่งเทียบเคียงได้กับสภาสามัญของอังกฤษ แต่ประชาธิปไตยที่ว่าจะต้องอยู่ภายใต้การปกครองแบบผสมที่ประกอบไปด้วยองค์ประกอบอื่น ๆ อย่างน้อยหนึ่งองค์ประกอบไม่ว่าจะเป็นราชาธิปไตยหรือกษัตริย์ประชาธิปไตยก็ตาม (Lokken, 1959, p. 577) และจากความเข้าใจเช่นนั้นเองที่ทำให้ความไม่พอใจของชาวอาณานิคมในช่วงครึ่งหลังของศตวรรษที่ 18 กลายเป็นความรู้สึกไม่พอใจที่มีต่อการปกครองแบบผสมที่ “เสียสมดุล” กล่าวคือ พวกเขาเฝ้าระวังการกดขี่ของกษัตริย์อังกฤษได้ทำให้การปกครองแบบผสมของอังกฤษกลับกลายเป็นการปกครองแบบผสมที่เลว แต่ในทางหลักการแล้วตัวแบบการปกครองแบบผสมของอังกฤษยังจัดเป็นตัวแบบการปกครองที่ดีอยู่ เพียงแต่ต้องประกอบที่เป็นสถาบันกษัตริย์ในเวลานั้นได้ทำลายสมดุลและชักนำองค์ประกอบอื่น ๆ ให้ตกต่ำเสื่อมทรามไป (Niles, 1876, p. 44 cited in Lokken, 1959, p. 579) แนวคิดเช่นนี้เองจึงนำไปสู่ความคิดของชาวอาณานิคมที่จะสร้างการปกครองแบบผสมที่ได้สมดุลขึ้นใหม่ โดยตัดองค์ประกอบที่เป็นเอกบุคคคือสถาบันพระมหากษัตริย์ที่มาจากการสืบสายโลหิต (hereditary) ออกไปและแทนที่ด้วยเอกบุคคในแบบอื่น ก่อนจะนำมาจัดวางร่วมกับองค์ประกอบอื่น ๆ ของพวกเขาเอง (Lokken, 1959, pp. 579-80)

คำอธิบายในข้างต้น จึงสอดคล้องกับข้อเสนอล่าสุดในงานเรื่อง The Royalist Revolution(2014)ของเอริคเนลสัน(Eric Nelson)ว่าแท้จริงแล้วการต่อสู้เพื่อประกาศเอกราชจากอังกฤษของคนอเมริกันในตอนแรกมิใช่การต่อสู้ระหว่างชาวอเมริกันกับสถาบันพระมหากษัตริย์อังกฤษคือพระเจ้าจอร์จที่ 3 แต่เป็นการต่อสู้ระหว่างตัวแทนของชาวอเมริกันกับรัฐสภาแห่งอังกฤษที่เป็นทรราชย์มากกว่า ดังนั้น คนอเมริกันจึงมิได้ปฏิเสธอำนาจการใช้อำนาจโดยเอกบุคค

อย่างสิ้นเชิง ในทางตรงกันข้ามสิ่งที่พวกเขาเผชิญและรังเกียจคือการใช้อำนาจแบบทรราชของคณะบุคคลคือรัฐสภาแห่งอังกฤษมากกว่าสถาบันพระมหากษัตริย์ (Nelson, 2014, p. 2) เพราะรัฐสภาอังกฤษภายหลังจากการปฏิวัติอันรุ่งโรจน์ใน ค.ศ. 1688 ถือเป็นองค์ประกอบสำคัญของการปกครองอังกฤษ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือบรรดาผู้รักชาติชาวอเมริกัน (American Patriots) ในช่วงต้นของการต่อสู้เพื่อประกาศอิสรภาพยังไม่ได้รับอิทธิพลทางความคิดจากพวกวิกส์ที่พยายามจำกัดพระราชอำนาจของสถาบันพระมหากษัตริย์หรืออำนาจของเอกบุคคล แต่ตรงกันข้าม เพราะได้รับอิทธิพลจากวิธีคิดของพวกรอยัลลิสต์หรือทอรี (Tory) ในอังกฤษที่พยายามธำรงรักษาอำนาจของเอกบุคคลเพื่อต่อกรกับรัฐสภาที่เถลิงอำนาจขึ้นมาแทน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการรักษาพระราชอำนาจในการวิ้ได้ร่างกฎหมายในกระบวนการนิติบัญญัติของสถาบันพระมหากษัตริย์เอาไว้ ดังนั้นการต่อสู้ของอเมริกันในช่วงแรกจึงเป็นการพยายามเรียกร้องอำนาจของพระมหากษัตริย์อังกฤษคืนจากรัฐสภามากกว่าจะเป็นการปฏิเสธสถาบันพระมหากษัตริย์

อย่างไรก็ดี โดยเหตุที่พระมหากษัตริย์อังกฤษคือพระเจ้าจอร์จที่ 3 เลือกปฏิเสธที่จะแสดงท่าทีสนับสนุนชาวอเมริกันจึงเป็นเหตุให้สถาบันพระมหากษัตริย์อังกฤษกลับกลายเป็นอยู่ฝ่ายตรงกันข้ามกับคนอเมริกันในท้ายที่สุด (Nelson, 2014, p. 5) แต่ก็มีได้หมายความว่าความคิดทางการเมืองอเมริกันจะปฏิเสธสถาบันทางการเมืองที่มีเอกบุคคลเป็นผู้ใช้อำนาจไปอย่างสิ้นเชิง เพราะการปฏิเสธตัวบุคคลคือพระมหากษัตริย์กับการปฏิเสธสถาบันพระมหากษัตริย์นั้นมีความแตกต่างกันอย่างมากและด้วยเหตุนี้จึงทำให้นักคิดชาวอเมริกันที่ยังคงต้องการสถาบันเอกบุคคลได้พยายามผสมผสานการใช้อำนาจโดยคน ๆ เดียวเข้ากับความคิดแบบมหาชนรัฐนิยม (republicanism) ที่เริ่มเข้ามามีอิทธิพลในอเมริกาแล้วโดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงทศวรรษที่ 1780 อันเป็นสาเหตุให้สถาบันพระมหากษัตริย์ที่เกิดขึ้นในสหรัฐฯ นั้นถูกปรับปรุงโดยคนอเมริกันจนมีลักษณะกลายเป็นสถาบันทางการเมืองแบบใหม่ตามแนวคิดแบบมหาชนรัฐนิยม คือมีวาระการดำรงตำแหน่งที่จำกัด แต่ยังคงมีอำนาจทางการเมืองในระดับมากและอาจมากเสียยิ่งกว่าพระมหากษัตริย์อังกฤษทุกพระองค์นับตั้งแต่พระเจ้าวิลเลียมแห่งออเรนจ์เป็นต้นมา (Nelson, 2014, p. 7) และการกระทำดังกล่าวนี้ ถือเป็นการทดลองของชาวอเมริกันในช่วงที่เกิดการร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่และกลายเป็นที่มาของการสร้างสถาบันทางการเมืองของเอกบุคคลแบบมีวาระจำกัดที่รู้จักกันในชื่อสถาบันประธานาธิบดี (Presidency) ในเวลาต่อมา ซึ่งจะถูกระบุเอาไว้ในรัฐธรรมนูญฉบับปี ค.ศ. 1787 ของพวกเขาต่อไป

เมื่อมลรัฐต่าง ๆ ที่เคยเปี่ยมดีตอาณานิคมของอังกฤษได้ตัดสินใจประกาศเอกราชจากอังกฤษใน ค.ศ. 1776 สภาวะสุญญากาศทางการเมืองที่คล้ายคลึงกับช่วงหลังสงครามกลางเมืองของอังกฤษก็ได้ปรากฏขึ้นอีกครั้ง โดยที่พวกเขาได้รับมรดกชิ้นสำคัญจากอังกฤษมาโดยไม่รู้ตัว โดยมรดกที่ว่านั่นก็คือการถกเถียงเกี่ยวกับการออกแบบการปกครองของตนเอง เพราะช่วงเวลาสุญญากาศอันเนื่องมาจากการประกาศตัวเป็นเอกราชจากอังกฤษนั้น หากพิจารณาให้ดีแล้วจะพบว่ามีความคล้ายคลึงกับช่วงเวลาหลังสงครามกลางเมืองอังกฤษเป็นอย่างยิ่ง กล่าวคือ

ในสภาวะการณ์ที่มีการโค่นล้มองค์อธิปัตย์เดิมลง โดยในอังกฤษคือการประหารชีวิตพระเจ้าชาร์ลที่ 1 ส่วนในอเมริกาคือการประกาศอิสรภาพนั้น ย่อมนำไปสู่การตั้งคำถามสำคัญที่สุดในทางการเมืองของทั้งอังกฤษและอเมริกา นั่นคือ ใครควรจะเป็นองค์อธิปัตย์คนใหม่ หรือ ก็คือคำถามที่ว่า จะออกแบบรัฐธรรมนูญที่จะมากำหนดโครงสร้างทางและสถาบันทางการเมืองใหม่อย่างไร จึงไม่แปลกที่ช่วงเวลาดังกล่าวจะเป็นช่วงเวลาที่เราคิดทางการเมืองการปกครองมีความเบ่งบานอย่างมาก เพราะเป็นช่วงเวลาที่ประชาชนและผู้ปกครองจะร่วมกันถกเถียงว่าพวกเขาจะจัดการตัวเองและความสัมพันธ์ระหว่างกันอย่างไร โดยในกรณีของอังกฤษนั้นข้อถกเถียงได้ลงเอยด้วยการฟื้นฟูราชวงศ์จอร์จ (Restoration) กลับคืนมาใน ค.ศ. 1660

ส่วนในกรณีของสหรัฐอเมริกาการต่อสู้ทางความคิดในแง่ของการออกแบบรัฐธรรมนูญภายใต้การสนับสนุนแนวคิดที่แตกต่างกันสองฝ่ายคือ ฝ่ายที่สนับสนุนเรื่องการแบ่งแยกการใช้อำนาจ กับฝ่ายที่สนับสนุนแนวคิดเรื่องการปกครองแบบผสมซึ่งบางครั้งอาจใช้คำเรียกว่าการปกครองแบบสมดุล (balanced government) ซึ่งปรากฏให้เห็นอย่างแพร่หลายในการร่างรัฐธรรมนูญของแต่ละมลรัฐในฐานะของตัวแทนของแนวคิดสองแบบที่ครอบคลุมวิถีคิดในการออกแบบรัฐธรรมนูญในเวลานั้น เช่น ข้อเสนอในการร่างรัฐธรรมนูญของมลรัฐเพนซิลเวเนียใน ค.ศ. 1776 (Pennsylvania Constitution of 1776) และรัฐธรรมนูญของมลรัฐเวอร์มอนต์ (Vermont Constitution) ที่สนับสนุนแนวคิดเรื่องการแบ่งแยกการใช้อำนาจแบบเด็ดขาด (Vile, 1967, pp. 136, 140) ในขณะที่รัฐธรรมนูญของมลรัฐแมสซาชูเซตส์ (Massachusetts Constitution of 1780) กลับสนับสนุนวิถีคิดเรื่องการปกครองแบบสมดุลมากกว่า (Vile, 1967, p. 148) เป็นต้น

แม้การเกิดขึ้นของบทบัญญัติแห่งสมาพันธ์ (The Article of Confederation) ในปี ค.ศ. 1781 เป็นการแสดงให้เห็นถึงชัยชนะของแนวคิดเรื่องการแบ่งแยกการใช้อำนาจเหนือแนวคิดเรื่องการปกครองแบบสมดุล ทว่าการต่อสู้ระหว่างสองแนวคิดกลับยังคงดำเนินต่อไป ดังปรากฏชัดเจนในข้อเสนอของ The Federalist Papers หมายเลข 47 ของเจมส์ เมดิสัน (James Madison) โดยเขาได้ยืนยันว่าสิ่งที่มกเทศิกเออได้พยายามเสนอใน The Spirit of Laws นั้นมิใช่แนวคิดเรื่องการแบ่งแยกการใช้อำนาจอย่างเด็ดขาดอย่างที่หลายคนตีความแบบง่าย ๆ และเข้าใจไปเองเช่นนั้น เพราะแท้จริงแล้วมกเทศิกเออ (ในการตีความของเมดิสัน) กำลังเสนอให้เราผสมองค์ประกอบต่าง ๆ ไปจนถึงกลไกการทำงานของของรัฐบาลในหลากหลายมิติเข้าด้วยกันผ่านกลไกการตรวจสอบถ่วงดุล (Hamilton et al., 2008, pp. 240, 242) ดังที่รัฐธรรมนูญของมลรัฐแมสซาชูเซตส์ และมลรัฐนิวเจอร์ซีย์ได้นำมาใช้ในการออกแบบรัฐธรรมนูญของพวกเขา

ไม่เพียงบิดาผู้ร่างรัฐธรรมนูญอย่างเมดิสันเท่านั้นที่เข้าใจต้นตอของแนวคิดเรื่องการแบ่งแยกการใช้อำนาจของมกเทศิกเออว่ามีรากเหง้ามาจากทฤษฎีการปกครองแบบผสมของยุคโบราณ เพราะแม้แต่จอห์น อัดัมส์ (John Adams) ซึ่งต่อมาจะอยู่ตรงกันข้ามกับเมดิสันเองก็ยังคงเชื่อว่าทฤษฎีการปกครองแบบผสมในงานของโพลีเบียส (Polybius) นั้นสมควรที่จะนำมาถกเถียงอภิปรายกันในการร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ของสหรัฐฯ โดยข้อเสนอดังกล่าวของอาดัมส์ใน

Defense of the Constitutions of the United States ซึ่งเป็นงานเขียนที่เขาทุ่มเทขึ้นเพื่ออธิบายกลไกการทำงานของรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ของสหรัฐฯ ผ่านทฤษฎีการปกครองแบบผสมซึ่งในงานเขียนดังกล่าวอดัมส์เห็นด้วยกับโพลีเบียว่าการปกครองแบบบริสุทธ์ในความหมายของการปกครองที่ปราศจากการตรวจสอบถ่วงดุลกันเองย่อมนำไปสู่การลุกล้ำอำนาจ ฉะนั้นการปกครองแบบผสมจึงเป็นทางออกเดียวที่หลีกเลี่ยงที่จะอ้างไว้ซึ่งเสรีภาพของประชาชนจากการจัดวางกลไกที่ได้สมดุลของระบบการเมืองที่ประกอบไปด้วยโครงสร้างที่อำนาจอยู่ในมือของทั้งเอกบุคคัล คณะบุคคล และมหาชนตามลำดับ นอกจากนี้ บิดาผู้ร่างรัฐธรรมนูญสหรัฐฯ คนอื่น ๆ อย่างอเล็กซานเดอร์ แฮมิลตัน (Alexander Hamilton) ก็ได้แสดงทรรศนะไว้อย่างที่ประชุมร่างรัฐธรรมนูญ ณ เมืองฟิลาเดเฟียอย่างชัดเจนว่าหากชาวอเมริกันออกแบบระบอบการปกครองที่เน้นองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่งเพียงอย่างเดียว เช่นเน้นประชาธิปไตยโดยไม่คำนึงถึงการจัดวางกลไกการตรวจสอบถ่วงดุลกันจากสององค์ประกอบที่เหลือแล้ว การปกครองของสหรัฐฯ ก็จะไม่ต่างอะไรจากการปกครองของอังกฤษเมื่อครั้งที่ปกครองโดยทระราชย์ เพราะสุดท้ายแล้วระบอบการปกครองที่เสียสมดุลก็จะกลับกลายไปเป็นรูปแบบการปกครองในด้านที่เลวอยู่ดี (Bederman, 2008, p. 75)

ทว่าเมื่อแนวคิดดังกล่าวของอดัมส์และแฮมิลตันได้เสนอเข้าไปยังที่ประชุมแห่งฟิลาเดเฟีย ก็ได้มีการกล่าวโจมตีแนวคิดดังกล่าวว่าเป็นความพยายามที่จะรื้อฟื้นชนชั้นอภิชนไปจนกระทั่งกล่าวโจมตีอดัมส์ว่าเป็นผู้ที่พยายามจะรื้อฟื้นระบอบกษัตริย์ขึ้นมาในอเมริกา ทำให้บรรดาผู้ที่สนับสนุนแนวคิดการปกครองแบบผสมบางส่วนในที่ประชุมการร่างรัฐธรรมนูญสหรัฐฯ อย่างเจมส์ วิลสัน (James Wilson) หรือแม้แต่ตัวเมดิสันเองจึงหันมาปกป้องแนวคิดการปกครองแบบผสมด้วยการไปใช้ภาษาทางการเมืองหรือคำอธิบายเรื่องการแบ่งแยกการใช้อำนาจแทนการปกครองแบบผสมเพื่อหลีกเลี่ยงการโจมตีทางการเมืองเรื่องชนชั้นอภิชนหรือการรื้อฟื้นระบอบกษัตริย์ ด้วยเหตุนี้แนวคิดเรื่องการแบ่งแยกการใช้อำนาจในทรรศนะของบิดาผู้ร่างรัฐธรรมนูญสหรัฐฯ จึงถูกเข้าใจใหม่ว่าเป็นทฤษฎีการปกครองแบบผสมในรูปแบบ (version) ที่สามารถนำมาปฏิบัติใช้ในสังคมอเมริกันได้จริง (Bederman, 2008, p. 84) ด้วยการหลีกเลี่ยงที่จะพูดถึงสถาบันทางการเมืองที่เป็นตัวแทนของชนชั้นทางสังคมแบบสภานิติบัญญัติในสมัยโรมันหรือสภาขุนนางในอังกฤษ และหันมาเน้นพิจารณาไปที่ตัวกลไกหน้าที่ (functions) ของโครงสร้างอำนาจรัฐ 3 ฝ่ายตามรัฐธรรมนูญแทน

ท้ายที่สุดข้อถกเถียงต่าง ๆ ในการประชุมร่างรัฐธรรมนูญ ณ เมืองฟิลาเดเฟียจึงได้นำไปสู่การประนีประนอมระหว่างสองแนวคิด คือแนวคิดเรื่องการปกครองแบบผสมกับการแบ่งแยกการใช้อำนาจภายหลังจากการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกาใน ค.ศ. 1787 ด้วยการรับเอาวิธีคิดเรื่องการปกครองแบบผสมของมงเตสกีเอมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบโครงสร้างการปกครองของสหพันธรัฐที่ระบุไว้ในรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกา และเป็นที่รู้จักกันอย่างดีในฐานะหนึ่งในต้นแบบของระบบการปกครองสมัยใหม่ที่เรียกว่าระบบประธานาธิบดี

(presidential system) และยังผลให้ชื่อของแนวคิดเรื่องการปกครองแบบผสมในสหรัฐอเมริกา ค่อย ๆ ถูกแทนที่ด้วยแนวคิดเรื่องการแบ่งแยกการใช้อำนาจที่ตามมาด้วยคำอธิบายเรื่องการตรวจสอบถ่วงดุลที่รู้จักกันในปัจจุบันแทน

อย่างไรก็ดีกระบวนการถกเถียงและประนีประนอมระหว่างสองแนวคิดเช่นเดียวกับที่เคยเกิดขึ้นในอังกฤษในช่วงหลังสงครามกลางเมือง เมื่อเกิดขึ้นในอเมริกาก็ได้ให้กำเนิดอีกหนึ่งต้นแบบของระบบการปกครองสมัยใหม่นั้นคือ ระบบประธานาธิบดี แต่จะเห็นได้ว่าข้อแตกต่างระหว่างการประนีประนอมที่เกิดขึ้นในอังกฤษ กับการประนีประนอมที่เกิดขึ้นในอเมริกานั้นมีข้อแตกต่างที่สำคัญอย่างยิ่งประการหนึ่ง นั่นก็คือ การประนีประนอมในอังกฤษนั้นนำไปสู่การที่ระบอบการปกครองที่มีแนวคิดรัฐบาลสมดุลงบใหญ่อยู่เหนือแนวคิดแบ่งแยกการใช้อำนาจ ในขณะที่การประนีประนอมที่เกิดขึ้นในอเมริกานั้นนำไปสู่ระบอบการปกครองที่มีแนวคิดเรื่องการแบ่งแยก (การใช้) อำนาจเป็นใหญ่อยู่เหนือแนวคิดเรื่องรัฐบาลสมดุล (Vile, 1967, p. 151) แต่ทั้งสองแนวคิดต่างก็ยังเป็นส่วนหนึ่งของแนวคิดเรื่องทฤษฎีการปกครองแบบผสมอย่างเหมือนกัน เพียงแต่ถูกนำไปปรับใช้ในบริบท และสภาพการณ์ทางการเมืองที่แตกต่างกัน และคนละช่วงเวลา ดังที่ได้กล่าวไปในข้างต้น

พัฒนาการของกลไกคณะผู้เลือกตั้งจากการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ 4 ครั้งแรก

หลายต่อหลายครั้งที่ผลการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ นำไปสู่ข้อถกเถียงเกี่ยวกับความซับซ้อนและความเข้าใจผิดเกี่ยวกับกลไกการได้มาซึ่งตำแหน่งฝ่ายบริหารสูงสุดของสหรัฐฯ ผ่านสิ่งที่เรียกว่ากลไกคณะผู้เลือกตั้ง (Electoral College) ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ แม้กลไกคณะผู้เลือกตั้งจะนับเป็นอีกหนึ่งสถาบันทางการเมืองที่มีความเก่าแก่และสำคัญนับตั้งแต่สถาปนาขึ้นใน ค.ศ. 1787 เพื่อทำหน้าที่ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกา แต่ก็ยังเป็นอีกหนึ่งกลไกที่มีมักจะเกิดความเข้าใจผิดอยู่เสมอและทำให้เกิดข้อเสนองานการปฏิรูปไปจนถึงการยกเลิกกลไกดังกล่าวเรื่อยมา แม้ข้อเสนอเหล่านั้นจะไม่เคยประสบผลสำเร็จเลยก็ตาม สิ่งนี้ทำให้หลายคนหลงลืมไปแล้วว่าแต่เดิมทีกลไกของคณะผู้เลือกตั้งไม่ได้เป็นอย่างที่ดำรงอยู่ในปัจจุบัน แต่ได้ถูกออกแบบมาให้สะท้อนหลักการเสียงข้างมาก (majority rule) ในโครงสร้างทางการเมืองแบบสหพันธรัฐนิยม (federalism) ของสหรัฐฯ โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้คนเหล่านี้ทำหน้าที่คัดเลือกผู้นำที่ได้รับการสนับสนุนจากหลากหลายภูมิภาคของประเทศและหลีกเลี่ยงการแบ่งฝักฝ่ายในการเมืองสหรัฐฯ อย่างไรก็ตาม กลไกคณะผู้เลือกตั้งที่ว่านี้ต้องเผชิญกับความท้าทายเกือบจะในทันที เพราะการเลือกตั้งในยุคแรก ๆ ได้เผยให้เห็นข้อบกพร่องที่สำคัญต่าง ๆ ที่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงของสถาบันของกลไกคณะผู้เลือกตั้งเพื่อปรับตัวให้เข้ากับความเป็นจริงทางการเมืองสหรัฐฯ ของการเกิดพรรคการเมืองและฝักฝ่ายต่าง ๆ ดังนั้น บทความในส่วนนี้จึงต้องการศึกษาพัฒนาการและการเปลี่ยนแปลงของระบบคณะผู้เลือกตั้งผ่านการเลือกตั้งประธานาธิบดีสี่ครั้งแรกของสหรัฐฯ โดยพิจารณาว่าการเลือกตั้งแต่ละครั้งได้เผยให้เห็น

จุดอ่อนของระบบอย่างไรบ้าง และผลักดันให้เกิดการปฏิรูปกลไกของคณะผู้เลือกตั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่สิบสองใน ค.ศ. 1803 ที่ได้ปรับกระบวนการเลือกตั้งให้เหมาะสมกับโครงสร้างการเมืองแบบสองพรรคที่กำลังเกิดขึ้นจนกลายเป็นรูปแบบอย่างที่เป็นอยู่ในปัจจุบันอย่างไร

การออกแบบกลไกของคณะผู้เลือกตั้งในช่วงแรกหรือแบบดั้งเดิมในการเลือกตั้งหลัง ค.ศ. 1787 สะท้อนให้เห็นถึงความตั้งใจของผู้ร่างรัฐธรรมนูญในการสร้างรูปแบบการปกครองโดยเสียงข้างมากในลักษณะสหพันธรัฐ โดยผู้แทนที่เข้าร่วมการประชุมรัฐธรรมนูญในปี ค.ศ. 1787 พยายามสร้างระบบที่รักษาสมดุลของอิทธิพลระหว่างรัฐที่มีประชากรมากกับรัฐขนาดเล็กเพื่อหลีกเลี่ยงการปกครองที่เมดิสันเกรงว่าอาจนำไปสู่การแบ่งฝักฝ่าย (factions) (Hamilton et al., 2008, p. 77) หรือที่นักวิชาการอย่างโพลีย์ (2020) เรียกว่ากลไกการปกครองโดยเสียงข้างมากแบบสหพันธรัฐ (federated majority rule) เพื่อให้ได้ประธานาธิบดีที่ได้รับการสนับสนุนจากเสียงข้างมากที่ประกอบกันจากเสียงข้างมากในระดับรัฐ แทนที่จะอิงแค่เพียงเสียงข้างมากในระดับประเทศเพียงอย่างเดียว เหตุนี้รัฐธรรมนูญจึงกำหนดให้แต่ละรัฐมีสิทธิคัดเลือกวิธีการได้มาซึ่งคณะผู้เลือกตั้งตามรูปแบบที่รัฐนั้น ๆ เป็นผู้เลือกเอง และในยุคแรกคณะผู้เลือกตั้งแต่ละคนจะสามารถถลงคะแนนได้ 2 เสียงให้กับประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีโดยไม่มีการแบ่งแยกระหว่างคะแนนแรกกับคะแนนที่สอง โดยการออกแบบกลไกเช่นนี้สะท้อนว่าบิดาผู้ร่างรัฐธรรมนูญในยุคก่อตั้งประเทศต้องการประธานาธิบดีที่เป็นที่ยอมรับและได้รับการสนับสนุนอย่างกว้างขวางจากทั่วประเทศด้วยเสียงข้างมากอย่างชัดเจน กล่าวคือเจตนาคของผู้ร่างรัฐธรรมนูญคือการสร้างกลไกที่นำไปสู่ประธานาธิบดีโดยฉันทามติ โดยมีนายพลจอร์จ วอชิงตันเป็นต้นแบบของผู้นำที่ได้รับการยอมรับจากทุกฝักฝ่ายโดยปราศจากการแบ่งพรรคแบ่งพวก (Foley, 2020, p. 11) โดยมีได้คาดคิดว่ากลไกของคณะผู้เลือกตั้งที่วางไว้อย่างเป็นอุดมคติในตอนแรกนี้จะต้องเผชิญกับความท้าทายและความเป็นจริงทางการเมืองของสหรัฐฯ ที่ค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงไปหลังจากที่นายพลวอชิงตันก้าวลงจากตำแหน่งประธานาธิบดีหลังจากดำรงตำแหน่งไป 2 วาระ

ฉะนั้น กลไกของคณะผู้เลือกตั้งในช่วงแรกได้ดำเนินไปอย่างราบรื่นจากการที่คณะผู้เลือกตั้งต่างออกเสียงอย่างเอกฉันท์ให้นายพลจอร์จ วอชิงตันอย่างขึ้นเป็นประธานาธิบดีสหรัฐฯ ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีใน ค.ศ. 1789 และการเลือกตั้งครั้งที่ 2 ใน ค.ศ. 1792 อันแสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพของกลไกคณะผู้เลือกตั้งในการเลือกประธานาธิบดีด้วยฉันทามติและได้ผู้นำที่ไม่แบ่งฝักฝ่ายและเป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวาง แม้ว่าบรรดารัฐต่าง ๆ ที่เข้าร่วมในเวลานั้น โดยเริ่มแรกมี 10 มลรัฐจากทั้งหมด 13 มลรัฐ จะใช้วิธีการที่หลากหลายในการคัดเลือกคณะผู้เลือกตั้งก็ตาม แต่จะพบว่ารัฐส่วนใหญ่ (7 จาก 10) ใช้วิธีการให้มหาชน (the many) เข้ามามีส่วนในการคัดเลือกคณะผู้เลือกตั้งไม่ว่าจะด้วยวิธีการเลือกแบบเสียงข้างมากของทั้งมลรัฐหรือในระดับเขตก็ตาม ในขณะที่มีเพียงส่วนน้อย (3 จาก 10) ที่ให้เอกบุคคล (the one) คือผู้ว่าการมลรัฐหรือคณะบุคคล (the few) คือสภานิติบัญญัติของแต่ละมลรัฐทำหน้าที่เป็นผู้คัดเลือกบุคคลที่จะไปทำ

หน้าที่เป็นคณะผู้เลือกตั้งก็ตาม (โปรดดู ตารางที่ 1 ประกอบ)

ตารางที่ 1

แสดงประเภทของวิธีการคัดเลือกบุคคลที่จะไปทำหน้าที่คณะผู้เลือกตั้งที่แตกต่างกันของแต่ละมลรัฐในการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ 4 ครั้งแรก

States	1788 election	1792 election	1796 election	1800 election
Vermont	NA	DLA	DLA	DLA
New Hampshire	SV (maj) + LR	SV (maj) + PR (maj)	SV (maj) + PR (maj)	DLA
Massachusetts	DV(2plu) + LA(maj)	DV(maj) + LR	DV(maj) + LR	DLA
Rhode Island	-	DLA	DLA	SV(plu)
Connecticut	DLA	DLA	DLA	DLA
New York	-	DLA	DLA	DLA
New Jersey	DLA+	DLA+	DLA+	DLA+
Delaware	DV(plu)	DLA	DLA	DLA
Pennsylvania	SV (plu)	SV (plu)	SV (plu)	DLA
Maryland	SV (plu)	SV (plu)	DV(plu)	DV(plu)
Virginia	DV(plu)	DV(plu)	DV(plu)	SV(plu)
North Carolina	-	DLA	DV(plu)	DV(plu)
South Carolina	DLA	DLA	DLA	DLA
Georgia	DLA	DLA	SV (plu)	DLA
Kentucky	NA	DV(plu)	DV(plu)	DV(plu)
Tennessee	NA	NA	LA+	LA+
ONE	1/10	1/15	1/16	1/15
FEW	2/10	7/15	7/16	10/16
MANY	7/10	7/15	8/16	5/16

ที่มา : รวบรวมและจัดทำโดยผู้เขียน

ความหมายของตัวอักษรย่อ

DLA = Direct Legislative Appointment (the few)

DLA* = State's governor and privy council acting as the upper chamber
(the one + the few)

LA = Legislative appointment

LA* = Tennessee's Legislative appointment (the few)

DV = District-based voting (the many)

SV = Statewide voting (the many)

LR = Legislative runoff (the few)

PR = Popular runoff (the many)

plu. = Plurality winner – เสียงข้างมาก (the many)

maj. = Majority winner – เสียงข้างมากที่เกินกึ่งหนึ่ง (the many)

อนึ่ง จากการเลือกตั้งประธานาธิบดี 2 ครั้งแรก ปรากฏว่าผลลัพธ์ที่ได้ยังคงเหมือนเดิม คือนายพลจอร์จ วอชิงตันชนะการเลือกตั้งอย่างถล่มทลายและได้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีติดกัน 2 สมัย อันทำให้กลไกของคณะผู้เลือกตั้งยังมิต้องเผชิญกับแรงกดดันทางการเมืองมากนัก เนื่องจากนายพลวอชิงตันไม่ได้มีคู่แข่งอย่างชัดเจน และนับเป็นบุคคลที่ได้รับความนิยมอย่างมาก บิดาผู้ร่างรัฐธรรมนูญสหรัฐฯ ต้องการ และคาดหวังให้การเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ ดำรงอยู่เหนือความขัดแย้งทางการเมืองและการแบ่งฝักฝ่ายทางการเมืองซึ่งเป็นเรื่องที่ยังไม่ได้เกิดขึ้นในเวลานั้น นอกจากนี้ ผู้ร่างรัฐธรรมนูญยังกำหนดให้คณะผู้เลือกตั้งของแต่ละมลรัฐลงคะแนนเสียงสองครั้งโดยระบุว่าหนึ่งในนั้นจะต้องเป็นการลงคะแนนให้แก่ผู้สมัครที่มาจากมลรัฐอื่นที่มีไข่มลรัฐของตนเอง เพื่อกระตุ้นให้คณะผู้เลือกตั้งคำนึงถึงผลประโยชน์ในระดับชาติและลดอคติในท้องถิ่น และเพื่อให้แน่ใจว่าประธานาธิบดีจะได้รับการเลือกตั้งจากการสนับสนุนอย่างกว้างขวางโดยไม่ยึดติดกับฝักฝ่ายใด ๆ ซึ่งก็ประสบความสำเร็จไปได้ด้วยดีในทั้ง 2 ครั้ง แม้ว่าในรายละเอียดแล้วจะมีปัญหาบางประการเกิดขึ้นกับกลไกของคณะผู้เลือกตั้งในการเลือกตั้ง 2 ครั้งแรกก็ตาม แต่ปัญหาดังกล่าวกลับเป็นปัญหาที่เกิดกับการคัดเลือกบุคคลที่จะมาดำรงตำแหน่งรองประธานาธิบดี (คือนายจอห์น อัดัมส์) มากกว่าที่จะเกิดกับตำแหน่งประธานาธิบดี

กล่าวคือ ในระหว่างการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ สองครั้งแรกใน ค.ศ. 1789 และ 1792 จอห์น อัดัมส์ ในฐานะผู้นำพรรคเฟเดอรัลลิสต์ (Federalist party) จำเป็นจะต้องวางกลยุทธ์เพื่อให้ตนเองได้รับคะแนนเสียงข้างมากเป็นลำดับที่ 2 รองจากคะแนนเสียงข้างมากของวอชิงตัน ซึ่งเป็นผู้สมัครประธานาธิบดี สาเหตุสำคัญมาจากข้อจำกัดเชิงโครงสร้างของคณะผู้เลือกตั้งในขณะนั้นตามที่ได้กล่าวไปในข้างต้นว่าคณะผู้เลือกตั้งแต่ละคนจะสามารถลงคะแนนเสียงได้สองครั้งเพื่อเลือกประธานาธิบดีกับรองประธานาธิบดีโดยไม่มีการแบ่งแยกคะแนนเสียงอันดับแรกและอันดับสอง (ก่อนที่จะมีการแก้ไขรัฐธรรมนูญในเวลาต่อมา) และโครงสร้างเดียวกันนี้ แม้จะช่วยให้วอชิงตันได้รับการเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีด้วยคะแนนเสียงข้างมากอย่างเป็นเอกฉันท์ แต่กลับบีบให้อัดัมส์ต้องวางแผนเพื่อที่จะทำให้พรรคเฟเดอรัลลิสต์มั่นใจว่าเขาจะได้รับคะแนนเสียงข้างมากที่เหลืออยู่เป็นลำดับที่ 2 เพื่อดำรงตำแหน่งรองประธานาธิบดีของวอชิงตัน ซึ่งอัดัมส์ต้องเผชิญกับความท้าทายในการแข่งขันกับผู้สมัครที่อาจเป็นตัวเลือกอันดับสองคนอื่น ๆ เนื่องจากไม่มีการลงคะแนนเสียงแยกต่างหากสำหรับตำแหน่งรองประธานาธิบดี ดังนั้น การดำเนินกลยุทธ์ของอัดัมส์ภายใต้กลไกที่เห็นถึงสะท้อนให้เห็นถึงความจำเป็นที่นักการเมืองกับคณะผู้เลือกตั้งจำเป็นต้องมีการประสานหรือวางแผนในการลงคะแนนบ้างเพื่อทำให้แน่ใจว่าอัดัมส์จะได้ดำรงตำแหน่งรองประธานาธิบดีโดยไม่ตกบังเสียงข้างมากของวอชิงตันในอีกด้านหนึ่ง (Foley, 2020, p. 12)

อย่างไรก็ตาม โครงสร้างที่ช่วยให้อัดัมส์ได้รับคะแนนเสียงตามหลังวอชิงตันเป็นลำดับที่สองนี้ ได้เผยให้เห็นช่องโหว่ของกลไกคณะผู้เลือกตั้งประการแรก ที่ไม่มีการแบ่งแยกเสียงข้างมากของคณะผู้เลือกตั้งสำหรับการลงมติในตำแหน่งประธานาธิบดีกับรองประธานาธิบดี ซึ่งอาจทำให้มีความเป็นไปได้ที่จะได้ประธานาธิบดีที่มาจากคนละฝักฝ่ายหรือคนละขั้วทางการเมืองกับรอง

ประธานาธิบดี ซึ่งอาจสร้างความแตกแยกขึ้นในฝ่ายบริหาร ทั้งนี้สาเหตุที่สิ่งนี้ไม่เป็นปัญหาในการเลือกตั้งประธานาธิบดี 2 ครั้งแรกเป็นเพราะเงื่อนไขพิเศษที่มีความเฉพาะเจาะจงอย่างมาก คือการที่ประธานาธิบดีวอชิงตันเป็นบุคคลที่ได้รับการยอมรับอย่างถล่มทลาย และมีการวางแผนเพื่อทำให้อัดัมส์ได้รับเสียงข้างมากเป็นลำดับที่สองรองจากวอชิงตันได้สำเร็จ แต่เงื่อนไขเช่นนี้อาจไม่เกิดขึ้นในสถานการณ์ทางการเมืองสหรัฐฯ เกิดการแบ่งแยกฝักฝ่ายอย่างรุนแรง อันเป็นเงื่อนไขที่สุดท้ายแล้วจะอุบัติขึ้นพร้อม ๆ กับการเกิดขึ้นของพรรคการเมืองในช่วงปลายของการดำรงตำแหน่งสมัยที่ 2 ของวอชิงตัน คือพรรคเดโมแครติก-รีพับลิกัน (democratic-republican party) นำโดยโธมัส เจฟเฟอร์สัน (Thomas Jefferson) ซึ่งจะกลายเป็นคู่แข่งสำคัญของตัวแทนจากพรรคเฟเดอร์ลิสต์ที่ครองอำนาจอยู่เดิม

การเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ ครั้งที่ 3 ใน ค.ศ. 1796 จึงได้สร้างเงื่อนไขสำคัญประการหนึ่งขึ้นมา ซึ่งจะกลายเป็นข้อท้าทายสำคัญให้แก่กลไกคณะผู้เลือกตั้งแบบดั้งเดิมที่ใช้มาแล้ว 2 ครั้ง กล่าวคือในการเลือกตั้งครั้งนี้ได้เกิดกลุ่มการเมืองใหม่ที่ก่อตัวเป็นพรรคการเมืองอย่างชัดเจน โดยนอกจากพรรคเฟเดอร์ลิสต์นำโดยจอห์น อัดัมส์แล้ว ครังนี้ยังมีพรรคเดโมแครติก-รีพับลิกันนำโดยโธมัส เจฟเฟอร์สัน และทำให้การเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ ในครั้งนี้ถือเป็นการแข่งขันทางการเมืองอย่างแท้จริงครั้งแรก (Foley, 2020, p. 21) และยังเผยให้เห็นข้อบกพร่องสำคัญของกลไกคณะผู้เลือกตั้งที่เป็นรูปธรรมอย่างชัดเจน เพราะถึงแม้ว่าจอห์น อัดัมส์ จะชนะการเลือกตั้งในตำแหน่งประธานาธิบดีด้วยคะแนนเสียงข้างมาก แต่ชัยชนะครั้งนั้นของอัดัมส์กลับวางอยู่บนเสียงข้างมากที่ปรี่มน้ำ (คือ 71 ต่อ 68) และทำให้คู่แข่งทางการเมืองของอัดัมส์อย่างเจฟเฟอร์สันกลับได้ดำรงตำแหน่งรองประธานาธิบดีของอัดัมส์ สิ่งนี้สะท้อนให้เห็นข้อบกพร่องของกลไกคณะผู้เลือกตั้งแบบดั้งเดิมที่นำไปสู่ความไม่สอดคล้องต้องกันทางการเมืองในการคัดสรรบุคคลที่จะเข้ามาดำรงตำแหน่งฝ่ายบริหารสูงสุด 2 ตำแหน่งคือประธานาธิบดีกับรองประธานาธิบดีในยามที่บ้านเมืองต้องเผชิญกับการแข่งขันที่เข้มข้นระหว่างพรรคการเมือง 2 พรรคใหญ่

ข้อบกพร่องของกลไกคณะผู้เลือกตั้งนี้ยังปรากฏชัดเจนขึ้นในการเลือกตั้ง ค.ศ. 1800 เมื่อเจฟเฟอร์สันและอารอน เบอร์ (Aaron Burr) ผู้สมัครคู่จากพรรคพรรคเดโมแครติก-รีพับลิกันได้รับคะแนนเสียงจากคณะผู้เลือกตั้งเท่ากัน (คือ 73 เสียง) และนำไปสู่ “วิกฤตรัฐธรรมนูญ” (constitutional crisis) ที่ทำให้สภาองเกรสต้องเข้ามาทำหน้าที่เป็นผู้ตัดสินว่าใครจะเป็นผู้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี และปัญหานี้ก็กลับยิ่งทวีตรึงเครียดขึ้นเมื่อสมาชิกสภาองเกรสที่กำลังจะหมดวาระและควบคุมโดยพรรคเฟเดอร์ลิสต์ของอัดัมส์กลับมองเห็นโอกาสที่จะใช้วิกฤตจากคะแนนของคณะผู้เลือกตั้งที่เสมอกันของพรรคคู่แข่งดังกล่าวเพื่อช่วยให้อัดัมส์หรือบุคคลอื่น ๆ ขึ้นมาดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีชั่วคราวไปพลางก่อน ซึ่งในสายตาของพรรคเดโมแครติก-รีพับลิกันแล้ว การกระทำดังกล่าวย่อมเท่ากับเป็นการแย่งชิงตำแหน่งประธานาธิบดีของพรรคคู่แข่งอย่างยุติธรรม เนื่องจากเจฟเฟอร์สันเป็นผู้สมัครที่สมควรได้รับตำแหน่งประธานาธิบดีในฐานะตัวแทนจากพรรคการเมืองที่ได้รับเสียงข้างมากจากคณะผู้เลือกตั้ง (Foley, 2020, p. 24)

ความตึงเครียดของวิกฤตการณ์ในครั้งนั้นเพิ่มสูงขึ้นถึงขั้นที่ผู้ว่าการมลรัฐเวอร์จิเนียและเพนซิลเวเนียที่มาจากพรรคเดโมแครต-รีพับลิกันถึงกับเตรียมการใช้อำนาจทหารหากจำเป็นเพื่อป้องกันสิ่งที่พวกเขาเห็นว่าเป็นการบิดเบือนผลการเลือกตั้งประธานาธิบดีของพรรคฝ่ายตรงข้าม ประกอบกับการที่นายอารอน เบอร์ ซึ่งได้คะแนนเสียงเท่ากับเจฟเฟอร์สันกลับไม่ยอมถอนตัวจากการชิงตำแหน่งประธานาธิบดีในการพิจารณาของสภาองเกรสจากความทะเยอทะยานและความเชื่อว่าตนเองอาจได้รับการสนับสนุนจากสภาองเกรสมากกว่าเจฟเฟอร์สัน อย่างไรก็ตาม วิกฤตในครั้งนั้นยุติลงได้จากสภิต่างการเมืองของบุคคลอย่างอเล็กซานเดอร์ แฮมิลตันจากพรรคเฟเดอร์ลิสต์ ที่ถึงแม้จะมีความขัดแย้งรุนแรงกับเจฟเฟอร์สันมาก่อน แต่สุดท้ายก็ตัดสินใจเข้ามาแทรกแซงและช่วยระดมคะแนนเสียงในสภาองเกรสให้แก่เจฟเฟอร์สันเพื่อป้องกันไม่ให้เบอร์ขึ้นเป็นประธานาธิบดีแทน และทำให้สถานการณ์ครั้งนั้นคลี่คลายลงด้วยการที่สภาองเกรสมิติให้เจฟเฟอร์สันและเบอร์ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีตามลำดับ (Foley, 2020, p. 25)

วิกฤตรัฐธรรมนูญจากการเลือกตั้ง ค.ศ. 1800 จึงตอกย้ำถึงข้อบกพร่องอันมหันต์ของกลไกคณะผู้เลือกตั้งสหรัฐฯ ในการจัดการกับสภาพแวดล้อมทางการเมืองในบริบทของพรรคการเมืองที่มีการแบ่งฝักฝ่ายอย่างชัดเจน และสิ่งนี้เองที่สุดท้ายแล้วได้นำไปสู่การที่สมาชิกสภาองเกรสครั้งที่ 8 ได้ตัดสินใจแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่ 12 ใน ค.ศ. 1803 เพื่อปรับปรุงกลไกของคณะผู้เลือกตั้งจากประสบการณ์ที่ได้จากการเลือกตั้งประธานาธิบดี 4 ครั้งแรก เพื่อกำหนดให้คณะผู้เลือกตั้งลงคะแนนแยกต่างหากสำหรับตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี โดยมีเป้าหมายเพื่อลดความเสี่ยงของการเกิดทางตันทางการเมืองของการเลือกตั้งประธานาธิบดีในอนาคต และในอีกด้านหนึ่งยังเป็นการปรับปรุงกลไกของคณะผู้เลือกตั้งใหม่ให้อยู่ภายใต้ระบบเดียวกันทั้งประเทศเพื่อให้กระบวนการเลือกตั้งประธานาธิบดีสะท้อนถึงเสียงข้างมากได้อย่างแท้จริงมากขึ้น

การแก้ไขปรับปรุงกลไกของคณะผู้เลือกตั้งให้สามารถทำงานได้อย่างราบรื่นภายใต้ระบบการเมืองแบบสองพรรคใหญ่ ยังจะต้องรักษาสสมดุลระหว่างอำนาจอธิปไตยของชนที่สะท้อนผ่านหลักการเสียงข้างมากของประชาชนแต่ละคนในทุกมลรัฐในด้านหนึ่ง กับแนวคิดสหพันธรัฐนิยมที่จะต้องอ้างอัตตาณัติของแต่ละมลรัฐไว้ในอีกด้านหนึ่งอีกด้วย ดังนั้น โครงสร้างของกลไกคณะผู้เลือกตั้งที่เราเห็นในปัจจุบันจึงมิได้เกิดจากความคิดของบิดาผู้ร่างรัฐธรรมนูญใน ค.ศ. 1787 เท่านั้น แต่ยังมีส่วนที่ได้รับการปรับปรุงโดยสภาองเกรสในปี ค.ศ. 1803 เพื่อให้แน่ใจว่าประธานาธิบดีที่ได้รับการเลือกตั้งจะสะท้อนถึงความต้องการของเสียงข้างมากอย่างแท้จริงในโครงสร้างแบบสหพันธรัฐของสหรัฐฯ โดยที่ประชุมของสภาองเกรสใน ค.ศ. 1803 มีเจตนาที่ชัดเจนว่า หลักการเสียงข้างมากในระดับชาติ (popular vote) จะต้องอยู่ภายใต้กายโครงสร้างสหพันธรัฐในระดับที่มากกว่าเมื่อครั้งที่มีการประชุมเพื่อร่างรัฐธรรมนูญครั้งแรกใน ค.ศ. 1787

เหตุนี้ การแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่ 12 จึงสถาปนาวิทยาลัยของคณะผู้เลือกตั้งในแบบเจฟเฟอร์สัน (Jeffersonian Electoral College) ขึ้นมาแทนที่กลไกแบบดั้งเดิม โดยพยายามปกป้องหลักการเสียงข้างมากในขณะที่ยังคงรักษาอิทธิพลของแต่ละรัฐไว้ การแก้ไขนี้ได้เปลี่ยนแปลงกลไกคณะผู้เลือกตั้งให้สะท้อนถึงสิ่งที่เรียกว่า “เสียงข้างมากซ้อนเสียงข้างมาก” (compound majority-of-majorities) ซึ่งเป็นหลักการที่อนุญาตให้ผู้สมัครได้รับตำแหน่งประธานาธิบดีโดยการชนะเสียงข้างมากในระดับรัฐ และรวมเป็นเสียงข้างมากในระดับสหพันธรัฐ ซึ่งการออกแบบใหม่นี้สะท้อนถึงวิสัยทัศน์ของเจฟเฟอร์สันต่อแนวคิดมหาชนรัฐนิยมที่เชื่อว่าระบบสหพันธรัฐกับแนวคิดอธิปไตยของชนสามารถดำรงอยู่ร่วมกันได้ในกระบวนการเลือกตั้งที่มีการจัดโครงสร้างอย่างเป็นระบบและผสมผสานกันระหว่างการใช้อำนาจของคณะบุคคลกับมหาชนอย่างที่ดำรงอยู่ในปัจจุบัน (Foley, 2020, p. 30)

ทั้งนี้ คำว่าเสียงข้างมากซ้อนเสียงข้างมากในข้างต้น หมายถึงหลักการที่วางอยู่บนวิธีคิดที่ว่าผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีจะต้องได้รับเสียงข้างมากในระดับมลรัฐด้วยนอกเหนือไปจากเสียงข้างมากในระดับประเทศ ซึ่งเป็นวิธีคิดที่เน้นให้ความสำคัญกับอิทธิพลของแต่ละมลรัฐในกระบวนการเลือกตั้งระดับชาติ ดังนั้นหลักการเสียงข้างมากซ้อนเสียงข้างมากจึงชี้ให้เห็นถึงเสียงข้างมากสองชั้นที่จำเป็นในการชนะการเลือกตั้งประธานาธิบดี ผู้สมัครต้องชนะเสียงข้างมากจากประชาชนของแต่ละรัฐ (statewide) และสะสมเพื่อให้ได้จำนวนคะแนนเสียงจากคณะผู้เลือกตั้งจากแต่ละมลรัฐที่เพียงพอในการสร้างเสียงข้างมากโดยรวมของทั้งประเทศ โดยวิธีการใหม่นี้มีเป้าหมายเพื่อป้องกันไม่ให้ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีอาศัยการสนับสนุนจากมลรัฐไม่กี่มลรัฐที่มีประชากรหนาแน่น แต่จะต้องได้รับการสนับสนุนอย่างกว้างขวางที่ครอบคลุมจากหลายมลรัฐ และกลายเป็นระบบเลือกตั้งที่วางอยู่บนฉันทามติของตัวแทนอย่างมีชั้นเชิง (a layered and representative consensus) และตอบโต้ของผลประโยชน์ทั้งในระดับชาติและระดับมลรัฐได้พร้อม ๆ กันตามแนวทางสหพันธรัฐนิยมอันเป็นแก่นแกนในความคิดทางการเมืองสหรัฐฯ และเป็นเหตุผลที่ทำให้กลไกคณะผู้เลือกตั้งแบบเจฟเฟอร์สันนี้ยังคงยืนเด่นท่ามกลางแรงท้าทายให้มีการแก้ไขไปสู่ระบบเสียงข้างมากระดับชาติในปัจจุบัน

บทสรุป

บทความชิ้นนี้นำเสนอในส่วนแรกว่าแม้คำว่าประชาธิปไตยในยุคแรกในสมัยอาณานิคมจะนิยมใช้ในความหมายเชิงลบ และมักอธิบายประชาธิปไตยในฐานะองค์ประกอบหนึ่งของการปกครองร่วมกับเอกบุคคลและมหาชนมากกว่า ซึ่งเป็นวิธีคิดที่ได้รับอิทธิพลจากแนวคิดเรื่องการปกครองแบบผสมที่มีตัวแบบการปกครองมาจากประเทศแม่อังกฤษที่เป็นเจ้าอาณานิคม กระนั้นเมื่อความคิดแบบมหาชนรัฐนิยมค่อย ๆ เบ่งบานในอเมริกาก็ทำให้ภาษาทางการเมืองเรื่องการปกครองแบบผสมที่อิงกับวิธีคิดเรื่องชนชั้นค่อย ๆ ถูกแทนที่ด้วยคำอธิบายเรื่องการแบ่งแยกการใช้อำนาจไปในที่สุดโดยที่ยังคงแนวคิดเรื่องการปกครองแบบผสมไว้ในส่วนของกลไกการตรวจ

สอบถ่วงดุลระหว่างอำนาจทั้ง 3 ส่วน สำหรับในส่วนที่สองบทความเสนอว่าการพัฒนาลัทธิคณะผู้เลือกตั้งในช่วงปี ค.ศ. 1789 ถึง 1800 แสดงให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างทฤษฎีและการปฏิบัติในประชาธิปไตยยุคแรกของอเมริกา โครงสร้างเดิมที่ตั้งใจให้สนับสนุนเสียงข้างมากและป้องกันความแตกแยกทางการเมือง เผยให้เห็นจุดอ่อนเมื่อเจอความเป็นจริงของระบบพรรคการเมืองและการแบ่งฝักฝ่าย วิฤตการเลือกตั้งประธานาธิบดีในปี ค.ศ. 1800 เป็นบทเรียนสำคัญที่ผลักดันให้เกิดการแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่ 12 เพื่อปรับปรุงกลไกคณะผู้เลือกตั้ง การแก้ไขนี้มีบทบาทสำคัญในการรักษาสมดุลระหว่างอำนาจอिปไตยปวงชนและอัตตาณัติของแต่ละมลรัฐผ่านสิ่งที่เรียกว่าเสียงข้างมากซ้อนเสียงข้างมาก ดังนั้นโครงสร้างของกลไกคณะผู้เลือกตั้งแบบเจฟเฟอร์สันที่เกิดขึ้นใหม่ใน ค.ศ. 1803 จึงสะท้อนถึงความสามารถในการปรับตัวของสถาบันทางการเมืองสหรัฐฯ ที่สามารถผสมผสานทั้งอุดมการณ์และความเป็นจริงทางการเมืองเข้าด้วยกันได้อย่างลงตัว

บรรณานุกรม

- Andrew, C. M. (1938). **The Colonial Period of American History, IV**. New Haven: Yale University Press.
- Bederman, D. J. (2008). **The Classical Foundations of the American Constitution**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Borden, W. (1927). William Borden's Address to the People and the Burgesses. In Boyd, W. K. (Ed.), **Some Eighteenth Century Tracts Concerning North Carolina** (pp.55-100). Raleigh [N.C.]: Edwards & Broughton Co.
- Brown, R. E. (1955) **Middle-Class Democracy and the Revolution in Massachusetts, 1691-1780**. Ithaca: Cornell University Press.
- Burgh, J. (1775) **Political Disquisitions**. Philadelphia: Robert Bell.
- Foley, Edward B. (2020). **Presidential Elections and Majority Rule: The Rise, Demise, and Potential Restoration of the Jeffersonian Electoral College**. Oxford: Oxford University Press.
- Hamilton, A., Madison, J. & Jay, J. (2008). **The Federalist Papers**. Oxford: Oxford University Press.
- Hutchingson, T. (1936) **The History of the Colony and Province of Massachusetts-Bay**. Cambridge, Massachusetts: Harvard University Press.
- Jameson, J. F. (Ed.). (1910). **Johnsons Wonder-Working Providence, 1628-1651**. New York: Charles Scribner's Sons.
- Lokken, R. N. (1959). "The Concept of Democracy in Colonial Political Thought." **The William and Mary Quarterly**, 16(4): 568-580.
- Miller, P. (1933). **Orthodoxy in Massachusetts, 1630-1650: A Genetic Study**. Cambridge, Massachusetts: Harvard University Press.
- Nelson, E. (2014). **The Royalist Revolution: Monarchy and the American Founding**. Cambridge, Massachusetts: Harvard University Press.
- Niles, H. (1876). **Principles and Acts of the Revolution in America**. New York: W.O. Niles.
- Otis, J. (1766). **A Collection of the Most Interesting Tracts, Lately Published in England and America, on the Subjects of Taxing the American Colonies, and Regulating their Trade**. London: J. Almon.
- Palmer, R. R. (1953). "Notes on the Use of the Word "Democracy" 1789-1799." **Political Science Quarterly**, 68(2): 203-226.
- Rawle, F. (1726). **A Just Rebuke**. Philadelphia: S. Keimer.

- Vile, M. J. C. (1967). *Constitutionalism and the Separation of Powers*. Oxford: Clarendon Press.
- Wise, J. (1958). *A Vindication of the Government of New England Churches (1717)*. Gainesville, Florida: Scholars' Facsimiles & Reprints.